

Sygn. akt II UK 224/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku J. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 29 października 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 29 października 2013 r. zmienił zaskarżony przez organ rentowy wyrok Sądu Okręgowego w J. z dnia 24 kwietnia 2013 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie J. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 16 sierpnia 2012 r. odmawiającej prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – polegające na wadliwym uznaniu, że praca wykonywana przez wnioskodawcę w okresie od 17

maja 1974 r. do 20 czerwca 1980 r. w [...] „F.” S.A. nie może być uznana za pracę w szczególnych warunkach z uwagi na to, że była świadczona w przedsiębiorstwie innej charakterystyki niż branża energetyczna, podczas gdy w profilu tego przedsiębiorstwa była również działalność związana z energetyką.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa powodujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa. Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że skarżący wykazał potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego w tej sprawie.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN z 2002 nr 7, s. 10). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tym, że istnieje

potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga zatem - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02 (niepublikowanym) - wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie. W przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko określić przepisy wymagające wykładni, ale także wskazać poważne wątpliwości interpretacyjne wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości, bądź rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i powołane tam orzecznictwo). Konieczne jest także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). Należy przy tym podkreślić, że chodzi o rozbieżności w wykładni, a nie w stosowaniu prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 września 2012 r., III SK 8/12, LEX nr 1238131).

Nie budzi wątpliwości, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie w sprawie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na tę przesłankę nie czyni zadość takim wymaganiom już z tego względu, że nie wymienia żadnych przepisów prawa wymagających wykładni, powołując się wyłącznie na wskazane orzeczenia sądów powszechnych odnoszące się do kwestii znaczenia wykonywania pracy w konkretnej gałęzi przemysłu dla możliwości uznania jej za wykonywaną w warunkach szczególnych, bez żadnej konkluzji odnośnie do tego, na jakie poważne wątpliwości interpretacyjne one wskazują i bez przedstawienia własnej propozycji interpretacyjnej, zwłaszcza biorąc pod uwagę to, że uznanie pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach uwarunkowane jest przede wszystkim okolicznościami faktycznymi każdej sprawy. Bez odniesienia się do stanów faktycznych wymienionych w uzasadnieniu wniosku spraw nie jest więc możliwe stwierdzenie, że istotnie zapadłe w nich orzeczenia można uznać za rozbieżne, tym bardziej, że jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09 (LEX nr 518067), zgodnie z wykazem A, stanowiącym załącznik

do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., dział II „prace w szczególnych warunkach w energetyce to prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. (...) Uprawnione jest stwierdzenie, że energetyka to gałąź przemysłu zajmująca się wytwarzaniem (przetwarzaniem) energii elektrycznej oraz ciepłej i dostarczaniem jej odbiorcom. Nie jest zatem uzasadnione zaliczanie do prac szkodliwych w energetyce wszystkich prac związanych z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych. Wówczas wykonywanie tak szeroko rozumianego rodzaju prac czyniłoby bezprzedmiotowymi granice pojęcia energetyka z działu II i przenosiłoby wcześniejsze uprawnienia emerytalne na różnorakie roboty elektryczne nienależące do energetyki. Wszak w samej energetyce nie chodzi o wszelkie roboty elektryczne, lecz tylko w wskazane w dziale II (literalnie) prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”. W tym kontekście nie ma przesłanek do uznania, że praca każdego elektromontera (takie stanowisko zajmował ubezpieczony) powinna być uznawana za wykonywaną w warunkach szczególnych, a kwestia, czy biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy, Sąd Apelacyjny trafnie odmówił tego waloru pracy wykonywanej przez skarżącego w spornym okresie, musi być kwalifikowana w kategoriach prawidłowego zastosowania prawa materialnego, co nie stanowi przesłanki „przedsądu” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Wskazanie przez skarżącego na potrzebę wykładni bliżej nieokreślonych przepisów prawa, bez przedstawienia jurydycznej argumentacji służącej wykazaniu, że rzeczywiście ich interpretacja nasuwa poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie może być uznane za dowiedzenie istnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

